

Nr 236.

Af herr **Lindhagen**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående främjande af samfärdsel och öfriga vänskapliga förbindelser mellan skandinaverna och ryska folket.

Uti en föregående motion nr 235 har betonats vikten för skandinaverna och således äfven för svenskarne att någon gång på allvar taga itu med deras närmaste och viktigaste utrikespolitiska uppgift, nämligen att i samförstånd begynna ett arbete för en närmare sammanlutning dem emellan.

Det erinrades emellertid där att en bjudande uppgift i vår utrikespolitik vore också att blicka åt öster. Själfskrifvet synes det vara, att vi böra lägga oss i selen för skapandet af de lifligaste förbindelser med våra grannar i öster, det stora folk, hvars landamären sträcker sig från Östersjöns stränder ända bort mot Stilla hafvet. Här ligga förborgade oanade framtider och obruten mark i öfverflöd. Att blifva meddelaktig i det pulserande lif, som med visshet en gång kommer att på ett helt annat sätt än nu där uppstå, och för ändamålet i tid knyta vänskapliga förbindelser med ett stort grannfolk är något, som på ett uppfordrande sätt ligger inom närmaste räckhåll för våra lojala mellanfolkliga sträfvanden. Kanske skulle Ruriks svenska ättlingar kunna på det sättet bäst lämna ett värdefullt bidrag äfven till den verkliga rättens och humanitetens fortgående landvinningar.

Som vanligt vaksamma i tillvaratagande af sina intressen inrätta sig tyskarne redan med all makt såsom medintressenter i denna österns blifvande uppblomstring. För svenskarne åter framstår Ryssland endast såsom ett obehagligt minne från det förflutna. Ehuru grannar, stå de båda folken fullständigt främmande för hvarandras förhållanden, och den svenska pressen anpassar sig därefter, afspeglade endast den

stora allmänhetens obekantskap och likgiltighet för ett grannland med etthundratrettio millioner innevånare, endast inom Europa, och en areal därstädes, som är mer än tio gånger så stor som Sveriges. Det är klart, att trots fördomar och onekliga svårigheter i begynnelsen något dock en gång måste göras för att få någon rätsida på denna försummade punkt i vår utrikespolitik. Det förflutna är förbi, låtom oss börja att tänka nya tankar, hoppas något verkligt af framtiden.

En nyligen inkommen framställning från de svenska generalkonsulerna D. Bergström i Helsingfors och C. W. Hagelin i Petersburg om anordnandet af undervisning i ryska språket vid våra skolor synes gå just i denna riktning. Ett dylikt ovanligt initiativ från vår utrikes representation är verkligen förtjänt af allmän uppmärksamhet. Måtte nu de båda konsulerna beredas ryggstöd ifrån hemlandet att kunna såvidt på dem ankommer gå vidare till verket för det skicksedigra nydaningsarbete i sinnen och realiteter, som här väntar på oss.

Isoleringen mellan de två folken är till stor skada äfven därtinnan, att den gifver näring åt en uppjagad fantasi å ömse sidor rörande den möjliga tillvaron af fientliga afsikter utan att man har reda på eller ens gör sig besvär att utforska, hur därmed rätteligen förhåller sig.

Det behöfver knappast framhållas, att de ofvan antydda fredssträfvandena icke innefatta blott en svensk uppgift utan måste särskildt med den uppfattning, som framförts i den föregående motionen om befrämjandet af nordens enhet, med tiden blifva en samfald skandinavisk utrikespolitisk angelägenhet.

På grund af det anförda, hemställes,

att Riksdagen ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte öfverväga hvilka åtgärder kunna från det allmännas sida vidtagas för att på ett omgestaltande sätt befordra svenskarnes, eventuellt skandinavernas, samfärdsel och öfriga vänskapliga förbindelser med det stora ryska grannfolket och såmedelst till ömse sidigt gagn i tidernas längd främja fred, kultur och ekonomiskt framåtskridande.

Stockholm den 27 januari 1911.

Carl Lindhagen.